

De vlucht uit de sekte

Tijdens mijn verblijf bij voorganger E. en zijn gezin werd ik gebeld door mensen van de sekte uit Amerika. Ik werd misbruikt door de Nederlandse voorganger en ik mocht niks zeggen. Toch voelde het telefoontje uit Amerika als een antwoord voor me, als de stem van God. Het was tijd om te vluchten. Ik had dit al eerder geprobeerd, maar ik werd betrapt en vervolgens opgesloten. Ik moest dan vasten en er werd dagen op me ingepreacht; dat ik Judas was en dat ik naar de hel zou gaan.

Deze keer had ik maar vijf minuutjes nodig. Ik was vrij! Als eerste ben ik naar mijn broer gegaan. Daar ben ik drie dagen gebleven, tot ik voelde dat ik weg moest gaan. En inderdaad, in die nacht probeerden leden van de sekte bij mijn broer in te breken; ze zijn tegengehouden door de politie. Na drie weken vond de sekte mijn laatste onderduikadres. Gelukkig was ik één dag ervoor door de politie naar een Blijf-van-mijn-lijf-huis gebracht. Terwijl ik daar zat, bleef ik bang dat ze me zouden vinden. Ik liep huilend rond, had last van achtervolgingswaan. Ik leefde elke minuut van de dag in angst en dacht op een gegeven moment: Ik kan net zo goed teruggaan! Ik wéét dat ik binnen de sekte misbruikt en verkracht word. Het is een rare zekerheid, maar het is beter dan elke dag in angst en ónzekerheid te moeten leven.'

Tot één van de hulpverleners aan me vroeg: 'Wat wil je?' Ik was verbaasd, want mij werd nooit eerder gevraagd wat ik wilde. Ik wilde niet meer bang zijn, dat wist ik. Ik wilde niet meer misbruikt worden, dat wist ik ook. Maar wat ik wél wilde, dat wist ik niet. Daar begon mijn zoektocht naar mijn eigen wil. Dit is de vraag die mijn redding is geweest: wat wil jij?